

ἁμαρτία ἡ, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἁ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἁμαρτιά Στερελλ. ἁμαρτία Καππ. (Σίλ. Σίλατ.) ἁμαρτίγια Πόντ. (Κερασ.) ἁμαρκία Τσακων. ἁμαρμία Ἀπουλ. (Μαρτ.) ἁρματία Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἁμαρτία διὰ τῆς ἐκκλησίας εἰσελθὼν εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν.

1) Ἀμάρτημα, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. κ. ἁ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Σίλ. Σίλατ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) Τσακων. : *Νὰ μὴ φάς τῇ Σαρακοστῇ κρέας, εἶναι ἁμαρτία. Μὴν τὰ λές αὐτὰ - μὴν τὰ κάμης αὐτά, εἶναι ἁμαρτία. Αὐτὸ ποῦ ἔκαμες εἶναι μεγάλη ἁμαρτία. Ἐξομολογοῦμαι-λέγω τὴν ἁμαρτία μου. Ἐχὼ πολλὰς ἁμαρτίας. Νὰ σὰς πῶ τὴν ἁμαρτία μου, κ' ἐγὼ τό 'παθα αὐτὸ (δὲν ἀποκρύπτω ὅτι καὶ ἐγὼ ὑπέπεσον εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα) κοιν. Ἐποίκην ἕναν τρανὸν ἁμαρτίαν Τραπ. Χαλδ. Κάν-νω ἁμαρτία Ἀπουλ. Ἀμαρκία ἔρι νὰ τδούνερε χωρὶς νὰ δουλέμπερε (εἶναι ἁμαρτία νὰ τρώγῃς χωρὶς νὰ ἐργάζεσαι) Τσακων. Ἐξ ἁμαρτιῶν ὑποφέρει Κερασ. || Φρ. Πλερώνω ξένες ἁμαρτίες (ὑποφέρω διὰ σφάλματα ἄλλων). Ξεπλερώνω παλαιὰς ἁμαρτίες (ὑποφέρω τώρα διὰ σφάλματα παλαιὰ). Παλαιὰ ἁμαρτία ἡ παλαιὰς ἁμαρτίες (ὅταν ὑποφέρει τις ἐκ προγενεστέρων αἰτιῶν). Αὐτὰ εἶναι πληρώματα παλαιᾶς ἁμαρτίας. Ὅσες ἁμαρτίες ἔχω, τοὺς ἐπλήρωσα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον (ἐταλαιπωρήθην, ἐβασανίσθην πολὺ). Παίρνω τοὺς ἁμαρτίες σου ἀπάνω μου ἢ παίρνω ἐγὼ τὴν ἁμαρτία (ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνην τῆς παρανόμου πράξεώς σου). Γὰ τοὺς ἁμαρτίες μου βρέθηκε - ἤρθε - παρουσιάστηκε κττ. (δηλ. διὰ νὰ ὑποφέρω ἐγὼ εὐρέθη κτλ.) Τὸν ἡῶρ ἡ ἁμαρτία (ἐτιμωρήθη). Τὸν σιχαίνομαι σὰν τοὺς ἁμαρτίες μου (ἐπὶ προσώπου ἀπεχθοῦς. Συνών. φρ. τὸν σιχαίνομαι σὰν τὰ κρίματά μου). Εἶναι ἁμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό! (πρὸς τὸν πράττοντα ἀδικίαν. Ἡ φρ. ἐκ συμφύρ. τοῦ εἶναι ἁμαρτία τοῦτο καὶ νὰ τὸ βρῇς ἀπὸ τὸ Θεό!) σύνθηθ. Ἀμαρτίες Κολοκοτρωναίκες (συμφοραὶ μεγάλαι καὶ συχναί. Ἡ φρ. ἐκ τῆς δεινῆς συμφορᾶς τῆς οἰκογενείας τοῦ Κολοκοτρώνη τὸ 1770. Πβ. Ραμπαγ. 5 (1882) ἀριθμ. 421 - 425 καὶ Δελτ. Ἱστορ. Ἐθνολ. Ἑταιρ. 6 (1901) 236). Νὰ τὸν ἐφώτιζαν οἱ ἁμαρτίες του! (ἐνν. νὰ διαπράξῃ τὸ κακὸν καὶ νὰ τιμωρηθῇ) Κεφαλλ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Τοὺς ἁμαρτίες τ' π'λεῖ (ἐπὶ πωλοῦντος εἰς ὑπερογκον τιμὴν) Θράκ. (Αἰν.) Τ'ς ἁμαρτίες του δὲ δίνει (ἐπὶ λίαν φιλαργύρου) Βιθυν. Σ' ἔπιασαν οἱ ἁμαρτίες (θὰ τιμωρηθῇς διὰ τὰς ἁμαρτίας) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Τὸν παιδεύει ἡ ἁμαρτία αὐτόθ. Ἀμαρτία ξιμολογία (ὁμολογῶ ὅτι ἡμαρτον) Οἶν. Ἡ ἁμαρτία βοῖζει (ὁ διαπράττων ἐγκλημα ταχέως ἀποκαλύπτεται) Κεφαλλ. Ἄν λέγω ψέματα, εἴ ἁμαρτίας-ι-σ' νὰ ἔχω! Κερασ. Τὴν ἁμαρτία αὐτοῦ σύρει (ὑποφέρει διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ) αὐτόθ. Ἀσ' σ' ἁμαρτίας 'ὰ πατεύ' (διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ θὰ καταποντισθῇ) Κοτύωρ. || Γνωμ. Ἀσθενὴς καὶ ὁδοιπόρος ἁμαρτίαν οὐκ ἔχει (ἐπιτρέπεται νὰ καταλύσουν τὴν νηστείαν ὁ μὲν ὁδοιπόρος διὰ τὴν δυσχέρειαν τῆς προμηθείας τροφίμων, ὁ δὲ ἀσθενὴς χάριν τῆς θεραπείας τῆς νόσου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,144). Ἀμαρτίαι γονέων παιδεύουσιν τέκνα (τὰ τέκνα τιμωροῦνται διὰ τὰ ἀμαρτήματα τῶν γονέων. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,137 κέξ.) λόγ. κοιν. Ἀμαρτία ἐξομολογημένη, ἁμαρτία συχωρεμένη (ὁ ἀναγνωρίζων τὸ ἑαυτοῦ σφάλμα εἶναι ὀρθὸν νὰ τυγχάνῃ συγγνώμης). Ἀμαρτία ξωμολογημένη ἁμαρτία δὲν λογᾶται (συνών. τῷ προηγουμένῳ) πολλαχ. Ἀμαρτία ἐξομολογημένη μισοσυχωρεμένη ἢ ἐφτὰ φορὲς συχωρεμένη (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Λεξ. Περίδ.*

Ἡ ἁμαρτία γεννᾷ θάνατον (πβ. Κ.Δ. <Ἐπιστ. Ἰακ. 1,15> «ἡ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκνεῖ θάνατον») Πελοπν. || Ἀσμ.

Δὲν εἶναι κρίμα καὶ ἁμαρτία, παραξινὰ μεγάλη, νὰ περπατῇ οὐ ζουντιανὸς μὴ τοὺς ἀπονθαμένους;

Στερελλ. Συνών. ἀμάρτημα, ἁμαρτοσύνη, ἁμαρτωλία, κρίμα. β) Ἀτυχής, κακὴ σύμπτωσης σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): *Τί ἁμαρτία!* σύνθηθ. Ἀμαρτία, βλέπεις (ἐνν. ὑπῆρξε καὶ δὲν συνέβη τὸ δεῖνα) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Παροιμ. Ἀμαρτίες ποῦ 'χεις, ἄντρα, κάθε βράδυ ν' ἀρρωστᾷς! (ἐπὶ τοῦ κωλυομένου νὰ δράσῃ ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ. Ὑποδηλοῦται ἀδυναμία τοῦ συζύγου νὰ ἐκτελέσῃ τὰ συζυγικά καθήκοντα) Ζάκ. Συνών. κρίμα.

γ) Κακὴ διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἀθυμία Πελοπν. (Δημητσάν.): *Εἶμαι μὲ τοὺς ἁμαρτίες μου.* δ) Ψυχικὴ στενοχωρία σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ. ἁ.): *Δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη οἱ ἁμαρτίες μου. Σώθηκαν οἱ ἁμαρτίες μου. Ἐσώθηκαν οἱ ἁμαρτίες του (ἀπέθανε) πολλαχ. Ἐξ' ἀκόμη ἁμαρτίες (θὰ ὑποστῇ πολλὰ εἰς τὸ μέλλον) Μακεδ. (Καταφύγ.) Ἐσώθαν εἴ ἁμαρτίας αὐτ' Πόντ. (Τραπ.) Συνών. βάσανα (ἰδ. βάσανο). 2) Σαρκικὴ μεῖξις, συνουσία, εὐφημητικῶς Καππ. (Σίλ. Σίλατ.) Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἁ.: Φρ. Πιδὶ μὴ δίχους ἁμαρτία (τὸ ἐκ τοῦ βαπτίσματος πνευματικὸν τέκνον, διότι δὲν εἶναι καρπὸς γάμου) Αἰτωλ. || Ἀσμ.*

Δόξα σ' καὶ Θεὸς πάντα, ἀμάρτια δὲν 'ποῖκα

Σίλ. Σίλατ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Δεφάν. Ἱστορ. Σωσάνν. 124.

ἁμαρτοσύνη ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁμαρτία κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -οσύνη.

Ἀμάρτημα, ὁ ἰδ.

ἁμαρτύρητος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) κ. ἁ. — Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἁμαρτύρητος.

1) Ὁ ἄνευ μαρτυρίας Πόντ. (Οἶν.) 2) Ὁ μὴ καταγγελθεὶς, ὁ μὴ καταμνησθεὶς, ἰδίᾳ ἐπὶ παιδίων ἢ μαθητῶν, οἱ ὅποιοι ἔπταισαν καὶ δὲν κατηγγέλθησαν εἰς τοὺς γονεῖς ἢ διδασκάλους Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἁμαρτωλία ἡ, Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἁμαρτωλία.

Ἀμάρτημα, ὁ ἰδ.

ἁμαρτωλὸς ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἁμαρτωλὸς βόρ. ἰδιώμ. ἁμαρτωλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἁρματωλὸς Πελοπν. (Λαγκάδ.) Πόντ. (Οἶν.) ἀμάρτουλους Θράκ. (Μάδυτ.) Θηλ. ἁμαρτωλεῖα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἁμαρτωλὸς ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλῶσσης εἰσελθὼν εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν. Τὸ ἀμάρτουλους κατὰ τὸ ἄδουλους, μεθ' οὗ συνεκφέρεται. Ἡδὴ ἐν μεταγενεστέρῳ πατύρῳ ἁμαρτουλός.

Α) Ἐπιθετ. 1) Ὁ παραβαίνων τὰς θείας ἐντολὰς καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις, ὁ διαπράττων ἁμαρτίαν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.): *Ἐγὼ εἶμαι ἡ πρώτη ἁμαρτωλὴ τοῦ κόσμου Θῆρ. Ναῖλλοι ἐμὲν τὸν ἁμαρτωλὸν-τὴν ἁμαρτωλήν!* Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. φρ. Ἐλαῖον ἁμαρτωλοῦ (τοῦτο λέγεται ὑπὸ τοῦ ἀρνούμενου νὰ δεχθῇ χάριν ἢ δῶρον παρ' ἀνθρώπου μισητοῦ. Ἡ φρ. ἐκ τῆς Π. Δ. <Ψαλμ.

140,5) «ἐλαϊον δὲ ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου» Ἡπ. Ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγετε καὶ δίκαιοι ποῦ πάτε; (ἐπὶ θεομηνιῶν καὶ σεισμῶν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,149) Πελοπν. (Δημητσάν. κ. ἀ.) Ἀδουλ' καὶ ἀμάστουλ' φάγαν (ἄδουλ' = ἄδολοι. Οἱ τυχόντες, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι ἔλαβον μερίδιον) Μάδυν. Ἀμαρτωλὸς ἤφασκε κ' ἤρωσενε καὶ ὁ δίκαιος ἀποξύλωσενε (ὁ πονηρὸς σφετερισθεὶς τι τιμωρεῖται ἐλαφρότερον τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ παροιμ. καὶ μεσν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,149 κέξ.) Νάξ. Ἐφαγε ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ κρύωσε (τὸ ρῖγος θεωρεῖται ἔνδειξις ἀμαρτίας. Πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,149) Κεφαλλ. Ἐφαγε ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ πάγωσε (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Ἡ Γνωμ. Ὡς τῶν ἀμαρτωλῶν τῇ χώρᾳ τὸ Μάι μῆνα βρέχει (διότι ἡ βροχὴ τοῦ Μαΐου βλάπτει τὴν γεωργίαν) πολλαχ. Ὡς τῶν ἀμαρτωλῶν τῇ χώρᾳ Δουραμάνης πίσκοπος (ὅπου τὰ ἦθη εἶναι φαῦλα, ἐκεῖ εὐδοκίμουν οἱ πονηροὶ καὶ φαῦλοι. Τὸ Δουραμάνης ὄν. κύριον Τουρκικὸν ἐκ τοῦ Abd-ul-Rahman, λέγεται δὲ ἐπὶ τῆς γενικῆς σημ. τοῦ Μωαμεθανός. Τοῦ γνωμ. ὑπάρχουν πολλαὶ παραλλαγαί. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,152) Πελοπν. (Μεσσ.) Ὡς τῶν ἀμαρτωλῶν τῇ χώρᾳ ἄδικος κριτὴς καθίζει (συνών. τῷ προηγούμενῳ) Ἡπ. Ζάκ. Τῆν. Ἡ Ἀσμ.

Ἐδῶ τί θές, ἀρματωλέ, τί θές, μαγαρισμένε;

Λαγκάδ. Συνών. κολασμένος (ιδ. κολάζω). Πβ. ἀμαρτωλούτσικος. 2) Ἀτυχής, δυστυχής Πελοπν. (Λακων.): Ἀμαρτωλὸ σπῖτι (οἰκογένεια). Συνών. αὐτυχος.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ θηλ. ἀμαρτωλή, γυνὴ ἀνήθικος, πόρνη Κεφαλλ. κ. ἀ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Κ.Δ. (Λουκ. Εὐαγγ. 7,37) «γυνή, ἣτις ἦν ἐν τῇ πόλει ἀμαρτωλός». 2) Οὐδ. πληθ. ἀμαρτωλά, οἱ ὄρχεις κατ' εὐφημισμὸν Πελοπν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ἀμάλαγα (ιδ. ἀμάλαχτος 1 γ), ἀρχίδια (ιδ. ἀρχίδι), ἀχαμνά (ιδ. ἀχαμνός), τρυφερά (ιδ. τρυφερός), τρυφεροῦ λλῖα (ιδ. τρυφεροῦ λλῆς). Πβ. ἀμελέτητα (ιδ. ἀμελέτης).

ἀμαρτωλούτσικος ἐπίθ. Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμαρτωλός καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -οὔτσικος.

Ὁ ἀμαρτωλὸς εἰς μικρὸν βαθμὸν, ἀμαρτωλὸς πως.

ἀμαρτωλώνομαι ἀμάρτ. ἀμαρτωλώνομαι Θράκ. (Περίστασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμαρτωλός.

Παραβαίνω τὰς ἐντολάς τῆς θρησκείας. Πβ. ἀμαρτάνω, ἀμαρτεύω.

ἀμάσητος ἐπίθ. κοιν. ἀμάστους βόρ. ιδιῶμ. ἀμάσειτος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀμάτατε Τσακων. ἀμάσειτος Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. — Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. ἀμάσειτος Θεσσ. κ. ἀ. ἀμάσιγος Πελοπν. (Κορινθ. Σουδεν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμάσητος. Ὁ τύπ. ἀμάσειτος, ὁ ὁποῖος καὶ παρὰ Σομ., κατὰ τὰ πολλὰ ἐπίθ. εἰς -ιστος. Τὸ ἀμάσειτους ἀπὸ τοῦ ἀμάσειτος κατ' ἀνομ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ μασηθεὶς, ἐπὶ τροφῆς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Κατεβάζει τὸ φρεῖ ἀμάσητο. Τὸ πῆγε ἀμάσητο τὸ ψωμί κάτω κοιν. Ἐκούρτεσεν ἀμάσειτον τῇ βούκκαν ἀτ' κ' ἐλίγον

ἐπέμ'εν νὰ φουρκίεται (κατέπιεν ἀμάσητον τὸν βλωμὸν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῇ) Τραπ. Χαλδ. Ἀμάσειτο ἐκούρτεσε τ' ἀπιδ' τῶν ἐστάθη 'ς σὴ γούλαν ἐθε (ἀμ. κατέπιε τὸ ἀπίδιον καὶ ἐστάθη εἰς τὸν λαιμὸν του) Ὁφ. Ἡ Φρ. Πάει ἀμάσητο κάτω (δὲν ἔχω ὄρεξιν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ Παροιμ. φρ. Ἀμάσειστα δὲν καταπίνονται (οὐδὲν ἔργον συντελεῖται ἄνευ παρασκευῆς) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,152.

2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μασηθῇ ἔνεκα σκληρότητος ἢ τραχύτητος κοιν. : Αὐτὸ τὸ κρέας εἶναι ἀμάσητο.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπιτόλαιος, ἀβασάνιστος, ἐπὶ λόγου Πελοπν. (Λακων.): Ἀμάσητα λόγια ποτέ σου μὴ πῆς. 2) Σαφὴς καὶ οὐχὶ διακεκομμένος, ἐπὶ λόγου (διὰ τὴν σημ. πβ. τὴν ἀντίθ. φρ. μασημένα λόγια, ἥτοι ἀσαφῆ) Πόντ. (Κερασ.): Ἀν' κ' ἔφταιξες, γιατί τὰ λόγια σ' ἀμάσειτα 'κὶ λές; ('κὶ = οὐκί = δέν).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμάστους Στερελλ. (Ζίλιστ.) Ἀμάστου Στερελλ. (Στρομίν.)

ἀμασία ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Κορινθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. μασῶ

Στέρησις τροφῆς: Φρ. Αὐτὸς ἔχει ἀμασία ἢ ἀμασίες! (στερεῖται τροφῆς, πένεται δεινῶς).

ἀμασκάλα ἡ, ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. μασκάλα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμασκάλη. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ἐπίθ. γαϊτάνα, καννέλλα, καρβούνα, καρτάνα, σιδέρο κττ. ἐκ τῶν οὐσ. γαϊτάνι, καννέλλα, κάρβουνο, καρτάνα, σίδερο.

Ἡ ἔχουσα λευκὴν γραμμὴν κατὰ τὴν μασχάλην, ἐπὶ αἰγός. Πβ. ἀμασκαλίας.

ἀμασκαλᾶρι τό, ἀμάρτ. μασκαλᾶρι Εὐβ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀμασκαλᾶρις οὐσιαστικοποιηθέν.

Βοῦς παρευγενμένος εἰς τὸ ζεῦγος ἄλλων βοῶν: Αὐτὸ τὸ βόδι θὰ τὸ βάλω μασκαλᾶρι. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Μασκαλᾶρις Εὐβ. Μασκαλέρις Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀμασκαλῖαρις.

ἀμασκαλᾶτος ἐπίθ. Κρήτ. μασκαλᾶτος Κρήτ. Νάξ. Σύμ. Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμασκάλη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων περὶ τὴν μασχάλην χρῶμα διάφορον, συνήθως ἐπὶ αἰγός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προβάτου ἔνθ' ἀν.: Μασκαλᾶτο πρόβατο Χίος

ἀμασκαλατόψαρος ἐπίθ. ἀμάρτ. μασκαλατόψαρος Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀμασκαλᾶτος καὶ ψαρός.

Ὁ γενικῶς μὲν ἔχων χρῶμα ψαρόν, περὶ δὲ τὴν μασχάλην διάφορον, συνήθως ἐπὶ αἰγός. Πβ. ψαρομάσκαλος.

ἀμασκαλεᾶ ἡ, Μῆλ. ἀμοσκαλεᾶ Κεφαλλ. ἀδασκαλεᾶ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμασκάλη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,254.

Ποσότης δυναμένη νὰ περιληφθῇ ὑπὸ τὴν μασχάλην ἔνθ' ἀν.: Μιὰ ἀμασκαλεᾶ χορτάρι Κεφαλλ. Συνών. ἀμασκαλωσιὰ 4.

